

ærede Ordførers Udtalelse for et Øjeblik siden om et andet Andragende har givet mig en Del Haab om, at det skal blive muligt senere at imødekomme de offentlige Slagtehus. Der har nemlig været Tale om Grundene til Afvisning af et Andragende, og blandt disse nævntes den, at der ikke forelaa noget Svar fra Ministeren. Det gør der heller ikke i dette Tilfælde; det anføres i Betænkningen af Udvalget, og derefter hedder det, at Udvalget ikke gør Indstilling. Jeg tænker mig Muligheden af, at Finansudvalget ikke har behandlet Sagen i Realiteten, og at Unladelser af at gøre Indstilling begrundes med en Formalitet. Jeg maa dog hertil gøre en lille Bemærkning. Medens jeg fuldt ud kan anerkende, at der ikke er synderlig Mening i at ulejlige Finansudvalget med Andragender, der ikke har været hos det paagældende Ministerium først, kan jeg dog ikke se andet end, at det vil være betænkeligt at slaa fast, at et Andragende overhovedet ikke kan komme frem i Finansudvalget eller blive behandlet af Finansudvalget eller her, uden at der foreligger Svar fra Ministeren. Det er det, Talen er om her. Andragendet har været hos Ministeren. Det er indsendt for 2 $\frac{1}{2}$ Aar siden og er af Ministeren den Gang modtaget med en Bemærkning om, at det skulde blive overvejet. Nu er der, som sagt, gaaet 2 $\frac{1}{2}$ Aar, og der er ikke indløbet noget Svar. Vil det sige, at man overhovedet er afskaaret fra at faa et Andragende behandlet i Realiteten i Finansudvalget, naar der ikke foreligger noget Svar fra en Minister? Thi saa tror jeg, at Situationen kan blive betænkelig i enkelte Tilfælde. 2 $\frac{1}{2}$ Aar er en saa rigelig Tid, at man, naar der ikke er svaret i den Tid, med nogen Berettigelse maa kunne gaa ud fra, at det ikke har været Ministeriet eller Ministeren muligt at svare, og saa forekommer det mig, at det maa tillades Andragere, der mener at have et berettiget Krav at stille, at gaa direkte til Finansudvalget og anmode om at faa Sagen behandlet, og at den Anmodning bør ske Fyldest. Men det kan maaske blive opklaret her. Spørgsmaalet er altsaa, om en Ministers Vægning ved at svare paa et Andragende — jeg behøver slet ikke at tænke paa det foreliggende Tilfælde, men kan tage Sagen i al Almindelighed — skal forhindre Andragendets Behandling i Finansudvalget. Skulde det blive opklaret, kan man jo altid muligvis derved faa Rede paa, hvorledes Andragendet er behandlet.

Justitsministeren (Zahle): I Modsætning til den ærede sidste Taler tror jeg, at det er det foreliggende Andragende og det stillede Ændringsforslag, der er til Behandling, og ikke det Spørgsmaal vedrørende Forretningsordenen om, hvorvidt et Andragende overhovedet kan komme til Behandling paa visse Vilkaar eller ej, saa det Spørgsmaal skal jeg for mit Vedkommende i hvert Fald ikke inklade mig paa.

Det af det ærede Medlem stillede Ændringsforslag maa jeg modsætte mig. Hvis der skulde ydes de offentlige Slagtehus Erstatning i saadanne Tilfælde som det foreliggende, kunde der jo fra mange andre baade private Personer og offentlige Institutioner komme Henvendelser om Erstatning af Statskassen for Tab lidt ved Krigsforanstaltninger. Der er jo saa mange, der har lidt Tab ved nogle af de offentlige Foranstaltninger, som er truffene under Krigsperioden, og har haft Gevinst paa andre Punkter. Hvor de har haft Gevinst, taler de skam ikke om det, men saa snart de har haft Tab, skulde de altsaa kunne henvende sig til Staten om Erstatning. Det lader sig slet ikke gennemføre. Jeg mener heller ikke, at der er saa særlige Grunde, der taler for Andragernes Ønske i det foreliggende Tilfælde, at der vilde være Grund til at imødekomme dette Ændringsforslag.

Jacob Christensen: Jeg har tilladt mig at stille et Ændringsforslag gaende ud paa, at et Andragende fra Silkeborg Vandkuranstalt om Tilskud til Fripladser for ubemidlede Patienter paa Anstalten maatte blive henvist til den højtærede Justitsministers nærmere Overvejelse. Jeg tror nemlig, at man ikke i tilstrækkelig Grad har haft sin Opmærksomhed henvendt paa, at der her ikke er Tale om at yde noget Tilskud til selve Anstalten. I saa Tilfælde vilde jeg ogsaa have været noget betænkelig, thi Anstalten er ikke just Helbredelsesanstalt for ubemidlede, men er i øvrigt en særdeles vel dreven Anstalt og vel indrettet med tidssvarende Helbredelsesmidler og som saadan særdeles vel egnet til at modtage Patienter til Kur og Behandling. Det forekommer mig, at naar man fra Rigsdagens Side og den højtærede Justitsministers Side tidligere har stillet sig særdeles forstaaende overfor Krav om, at der fra Statens og det offentlige Side skulde gøres noget for at komme ubemidlede syge til Hjælp, som trænger